

פחד דוד

פרשת חוקת ל' סיון תשע"ד 722

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 19:13 | 19:29 | 19:22 | 19:29

מוצאי שבת 20:31 | 20:34 | 20:35 | 20:32

רבינו תם 21:06 | 21:03 | 21:07 | 21:05

משכיל לדוד

התורה הקדושה חוקה לישראל

האדמה אשר ממנה בא - מאידך, היא בזה להרחיקו מדבר עבירה ולעורר את ליבו אל אביו שבשמים.

והנה קשה הדבר כיצד זכה משה להבין את טעמה של מצות פרה אדומה, ואילו שלמה המלך החכם מכל אדם לא זכה לזאת. ונראה לבאר שמשה רבנו קיבל את התורה ישירות מפי הגבורה ולכן זכה שהקב"ה יגלה לו טעמי דבר, לעומת כן, שלמה המלך לא קיבל את התורה אלא היה צריך ללומדה, לפיכך לא זכה להבין את חוק פרה אדומה.

ונראה לומר שהקב"ה בכוונה תחילה כתב בתורה חוקים שטעמם רחוק ונסתר מעיני האדם, היות ודוקא חוקים אלו מעוררים את האמונה בבני ישראל וגורמים להם להמליך את הקב"ה עליהם. ולמעשה, בזה נמדדת מידת הדביקות והאמונה של בני ישראל במלכם, שאם מקיימים הם את ציוויו, אף שאין תמיד בכוחם להבין את פשרם וחוקם, יש בזה להעיד שאמונת ה' מצויה עמוק בליבם, והם מוכנים להישמע לקול מצוותיו אף כשאינם יודעים את טעמן.

ומובא בדברי הוזהר (זהר ח"ג קיג, א) שחוקה הינה מלכות, ומשמע מדבריו שמלכותו של המלך נמדדת בכך שבני עמו מקיימים את חוקיו ללא עוררין, אף בזמן שאין בכוחם להבינם. ואף אנו נצטוונו לקיים את חוקיו של מלך מלכי המלכים, היות ויש בזה להעצים את אמונתנו בבורא עד כדי מוכנות למסור את נפשנו משום רצונו של מקום.

ועל פי זה יש לבאר ששלמה המלך למרות היותו המלך החכם והגדול ביותר מכל מלכי העולם, לא הצליח לגלות את טעמה של מצוה זו, כדי להראותנו שלמרות גדול חכמתו, עדיין ישנו מלך הגדול והחכם ממנו, אשר הכתר נתון לו, והאמונה צריכה להיות לו לבדו, זהו מלך מלכי המלכים אשר ציוונו על חוק פרה אדומה.

האור החיים הקדוש זיע"א על הפסוק (במדבר יט, ב) "זאת חקת התורה", מקשה; מדוע אין כתיב 'זאת חוקת פרה אדומה'. וביותר קשה, מדוע כתבה התורה על חוק זה שהינו חוקת התורה, דבר שלא מצוינו בשאר ענייני התורה.

וביאור הדברים - שכתבה התורה "זאת חוקת התורה", על מנת ללמדנו שכל התורה כולה מושתתת על חוק זה. וכפי שכבר הזכרנו, קיום מצוה זו, אף מבלי שנבין אותה, מעורר את האמונה הנצרכת כל כך לקבלת התורה וקיום מצוותיה. לכך נאמר "זאת חוקת התורה", ללמדנו שעיקר התורה הוא האמונה אשר היא זו שגורמת לאדם להמליך את ה' עלינו ולקיים את כל מצוותיו ואף את החוקים שטעמם לא נודע לנו. ובשעה שאדם מקיים את רצונו ה' מבלי להבין מה עומד מאחורי רצונו זה, יש בכך להעיד על גדול אמונתו בה' יתברך.

"דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול". (במדבר יט, ב)

יש לעורר ולשאול משום מה ציוונו הבורא לקחת פרה אדומה דוקא, במה נתייחד הצבע האדום על פני שאר הצבעים להיות צבעה של הפרה?

הנה מצות פרה אדומה הינה בגדר חוק שלא ניתן בו טעם, ורק משה רבנו לבדו שעלה למרום וקיבל את התורה מפי הגבורה, זכה לדעת סודות וטעמי הדבר (במד"ר יט, ו). ומצינו אף בשלמה המלך שאמר (קהלת ז, כג) - "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני", רוצה לומר, על אף ששלמה המלך החכם מכל אדם זכה להבין את כל טעמיהם של חוקי התורה (עי' נדה ט, א), אך טעמו של חוק פרה אדומה נותר רחוק ונסתר מעיניו. וברי הוא שאין בשכלנו הדל את היכולת לרדת לשרש חוק זה אשר טעמו נסתר אפילו משלמה המלך, אך מכל מקום ננסה בסייעתא דשמיא לתת בו מעט והסבר.

ונראה לומר שרצה הקב"ה שהטמאים יטלו אפר פרה אדומה דוקא, היות וצבע אדום רומז הוא למידות הקנאה, הכעס והתאוה.

ורמז יש בזה, שכאשר אדם כועס או מתקנא - פניו מאדימות. וכמו כן הצבע האדום ממהותו הינו צבע של תאוה. ולכן אסרו חכמינו ז"ל על בנות ישראל להתעטף ולהתלבש בצבע אדום, כיון שצבע זה מושך את העין ומעורר את התאוה.

ונראה, שאם האדם הגיע לידי טומאה ונזקק לטהרת אפר פרה אדומה, משמע שהיה בו פגם וחסרון באחת ממצוות התורה, וכיצד הגיע לידי מכשלה ועוון במצוות התורה, משום שלא נוהר בג' מידות רעות הללו שבכוחן להוציא את האדם מן העולם. ובהיות שהקב"ה חס על ברייתו ודואג להן, לפיכך סובב על האדם את טומאתו, על מנת שיתעורר לבדוק בעצמו מה היה החטא שאחז בידו ואשר גרם לו לטומאה, כדי שיתעורר לשוב אל ה' אלוהיו.

על הטמא מזים הטמא אפר פרה אדומה, היות והאפר רומז לאדם שמעפר בא ואל עפר ישוב, אם כן מה יש לו להתקנא בחברו או להתכבד עליו, בשעה שחיינו על פני האדמה הינם ברי חלוף, ועוד זמן מה הוא עתיד לעזוב את העולם ולעבור לעולם של נצח.

כמו כן, רצה הקב"ה לרמוז לאדם שבזמן שמזים עליו את אפר פרה אדומה, אזי כבירה חדשה דמי, ונחשב הוא כאדם הראשון בשעתו שהקב"ה יצרו מן האדמה. וכגון זה אומרים חז"ל (עי' ויק"ר ל, ג) שאדם ששב בתשובה שלימה ואמיתית, דומה הוא לתינוק שזה עתה נולד שלא טעם טעמו של חטא. ומתוך שיכיר וידע האדם שהוא כבריאה חדשה - מחד, ושעתיד הוא לשוב אל

הילולא דצדיקיא

- ל - רבי יוס טוב ידיד הלוי
- א - רבי משה נג'ארה מח"ס "לקח טוב"
- ב - רבי יוסף בן וואליד מח"ס "שמו יוסף"
- ג - רבי שניאור קוטלר ראש ישיבת ליקווד
- ד - רבי פנחס הלוי הורביץ מניקלשבורג מח"ס "הפלאה"
- ה - רבי צאלח כהן זנגי
- ו - רבי חיים די לה רוזה מח"ס "תורת חכם"

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"כה אמר ה' השמים כסאי". (ישעיה סו)

(ויש נוהגים להוסיף ב' פסוקים מהפטרת "מחר חודש")

הקשר לפרשה: ראש חודש תמוז חל בשבת זו ולמחרתו ביום ראשון. ומכאן ההקשר לפסוק המוזכר בהפטרה: "והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני", שהוא מעניינא דיומא.

"שמחו את ירושלים וגילו בה כל אוהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה". (ישעיה סו. י)

איש אחד ישב בית האסורים בגלל איזו עלילה. ומכיון שהוא היה עשיר גדול - אוהביו היו רבים מאוד, והמון עם הגיעו לנחם את אשתו.

ביניהם היו כאלה שכל דבריהם היו מהשפה ולחוץ, לבם לא היה עמהם. ולעומתם היו מנחמים שפיהם ולבם היה שווה והם אף הזילודמעות על צערה של המשפחה.

כאשר העשיר יצא לחפשי, הוא עשה משתה גדול לכל אוהביו וכולם הגיעו להשתתף בשמחתו. לקירבה מיוחדת זכו אותם אלה שהגיעו לנחם את אשתו והשתתפו בצערה ואף הזילו דמעות של כאב, איתם יצא העשיר בעצמו לחול איתם במחול.

וזהו שאומר הפסוק "שמחו את ירושלים וגילו בה כל אוהביה", זוהי קבוצה אחת של אוהבי ירושלים. אך כלפי הקבוצה השניה נאמר "ישו אתה משוש".

ומי יזכה לכך? הוי אומר "כל המתאבלים עליה".

(מסגרת השער)

"כאיש אשר אמו תנחמנו כן אנכי אנחמכם ובירושלים תנוחמו". (ישעיה סו. יג)

כל עם ישראל מצפה ומחכה לאותה שעה המאושרת להתנחם מהקב"ה, להתרפא מהפצעים העמוקים שנפגענו מאורך הגלות בארצות נכר. ולא מצא הקב"ה ארוכה ומרפא לרפא את פצעינו ולנחם אותנו אלא רק בירושלים, לפי שירושלים של מטה היא בבואה של מעלה, ואין לך דבר שיכול להשביע את נפש ישראל כמו ירושלים. ירושלים ניתנה לישראל ורק העיר הזו יכולה לרפא ולהשיב את נפשות ישראל.

לירושלים יש משקל כבד של שמחה ועונג, משקל כזה גדול שבו אפשר לפייס ולרצות אותנו על אלפיים שנות גלות. משקלה של ירושלים מורכב משמחה ונחמה העולה על משקל כל הצרות שנצטערו בהם עם ישראל. בירושלים גנוז מטען בלתי מוגבל של אורה ושמחה ולכן מבטיח הבורא "בירושלים תנוחמו" - לעם ישראל יתגלה כל העונג והאור הצפון בה. במהרה בימינו.

(יקול צופיין)

במסילה נעלה

תקלה בלתי צפויה

דעתה ברגע האחרון. אולם דעתה של אשתו לא השתנתה, והיא החלה להתניע את המכונת.

משמים ראו בצערו הגדול של היהודי מכך שבעל כורחו עליו לחלל את השבת, ודאגו לו;

למרות שהרכב היה חדש - ארעה בו לפתע תקלה, ואשתו לא הצליחה להתניע אותו. כך הושבת הרכב, ולא ניתן היה לנסוע בו ביום השבת.

בני הזוג שהתפלאו מאד לפשר התקלה הלא צפויה הבינו שמשמים מעכבים אותם מלחלל את השבת, ולא נותרה בידם כל ברירה אלא לצעוד לביתם באופן רגלי.

כאשר סיפר לי היהודי על האות שנשלחה לו ולאשתו מן השמים, חיזקתי אותו עוד ואמרתי לו שיבדרך שאדם רוצה לילך - מוליכין אותו. כיון שבמהלך סעודת השבת הוא קיבל על עצמו עול תורה ומצוות - מן השמים סייעו בידו לשמור את השבת.

למרות שאשתו צדקה לכאורה בטענתה שיש בהליכה הרגלית משום פיקוח נפש - הרי שמקור הטענה היה ביצר הרע. כיון שאשתו לא קיבלה על עצמה עול תורה ומצוות כמוהו - הצליח היצר הרע לפעול עליה ולהטות את לבה שתחטא ביום השבת מתוך תרוץ של "פיקוח נפש". ולבסוף, רק בזכות בעלה היא ניצלה מעוון חמור זה.

באחד מלילות השבת סעדו על שולחני מספר יהודים שאינם שומרי תורה ומצוות, אולם הייתה בהם אמונה והכרה בה:

האורחים, שלא הכירו ולא ראו מימיהם סעודות שבת מענגות כל כך את הגוף ואת הנפש, התלהבו מאד מקדושתה של השבת ומיופיה, וכשהסתיימה הסעודה, לאחר ברכת המזון היה להם קשה להיפרד משולחן השבת, ובקושי רב פנו לצאת לביתם.

אחדים מן האורחים שיצאו מביתי, לדאבון הלב הזמינו מיד מונית שתיקח אותם לביתם למרות האיסור שבדבר, ולעומתם אורחי האחרים שהושפעו מקדושת השבת, החליטו לצעוד ברגל לביתם כדי שלא לחלל את השבת.

אחד היהודים שהתארח בביתי עם אשתו, התמהמה עוד זמן מה במקום, כיון שהיסס באיזה אופן ישוב לביתו. מצד אחד - סעודת השבת השפיעה עליו לטובה והוא לא רצה לחלל את השבת, אך מצד שני - אשתו לחצה עליו שהם ישובו הביתה ברכבם, כיון שפחדה לצעוד הביתה ברגל ואמרה לו שלפי דעתה יש בדבר משום פיקוח נפש, שמותר לחלל בעבורו את השבת.

בחוסר חשק ובלית ברירה נכנס היהודי לרכב, ונשא תפילה בלבו שאשתו תשנה את

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

ראה בעצמו

אסור לספר שום גנאי על חבירו, לא רק בדבר שלפי האמת אין בו גנאי ממש, כגון שמספר את מעשי אבותיו, אלא אפילו אם ראהו בעצמו שעושה עבירה שביין אדם למקום; אסור לספר.

ואיסור זה הוא בין אם ראהו עובר עבירה מפורסמת ובין בשאינה מפורסמת, ואפילו אם עבר על דבר שאמרו חכמים רק שלכתחילה אין לעשות כן, אסור לספר זאת.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעשי האדם קובעים את מהלך חייו

"זאת חוקת התורה אשר ציוה ה' לאמר". (במדבר יט, ב)

מבאר רש"י "זאת חוקת התורה", לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חוקה, גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה.

אומות העולם עושים צחוק מעם ישראל בשואלם, מה הטעם בפרה זו המטהרת את הטמאים ומטמאת את הטהורים, וטוענים עוד שכשם שמצוה זו היא ללא טעם, כך התורה כולה היא ללא טעם, רחמנא ליצלן. ולעגם של הגויים הוא בגדר פלא, שלא ראינו בשום חוק אחר המובא בתורה שהגויים לועגים על ישראל, ומדוע דוקא בענין פרה אדומה הם לועגים על ישראל.

ונראה להשיב שכל מה שבא על האדם, הוא מביא זאת על עצמו, בבחינת מעשיך יקרבוך ומעשיך יקרבוך. לכן האדם צריך להיות זהיר מאוד בכל דרכיו, מכיון שהם אלו אשר יקבעו את מהלך חייו לטוב ולמוטב, ובפרט תלמיד חכם צריך להיזהר שלא תבוא תקלה על ידו. וכידוע, חטא העגל הוא הגורם לכך שעלינו להביא אפר פרה אדומה, כמו שאמרו חז"ל (עי' תנחומא חקת ח) "תבוא האם ותקנח צואת בנה", ולולא חטא העגל, לא היינו נזקקים להביא אפר פרה אדומה כלל, אך מאחר שחטאו ישראל, נצטוו בזאת, כדי לתקן את חטאם.

וראיתי בכתבי הזוהר (עי' של"ה הקדוש חיי שרה ה) שמביא שלולא שעם ישראל היו חוטאים בעגל, כל ההיסטוריה היתה נראית אחרת, מכיון שבהעדר החטא, יצר הרע היה נעקר מהם לגמרי, וממילא לא היו באות עליהן צרות וגזירות. והתיקון לחטא הוא "זאת התורה אדם כי ימות באוהל", שדורשים חז"ל (ברכות סג, ב) שאדם ימית עצמו באוהלה של תורה, וכשישראל לומדים תורה, אין לגויים אפשרות של פתחון פה עליהם, שכוח הטהרה גובר על כוח הטומאה. אך כשעם ישראל בירידה רוחנית, לגויים ניתנת היכולת להרהר אחר תורתם. והסיבה שדוקא על חוק זה יש לגויים פתחון פה ולא על חוקים אחרים, מכיון שישראל פגמו בחטא העגל, אשר הפרה באה לכפר עליו, ומשום פגם זה יש לגויים יכולת ללגלג על עם ישראל בענין זה.

הפועל הערבי בישיבתנו הקדושה מתפעל כל פעם מחדש בראותו את הבחורים יושבים ועמלים בתורה הקדושה. ומראה זה גרם לו לחיזוק רב עד שהוא נוהג לכסות תדיר את ראשו, ונמנע מלשתות יין האסור בדתם, וכן נזהר מאכילת מאכלות אסורות. והיו מקרים שחשבו את אותו פועל ליהודי ורצו לצרפו למנין. ואותו פועל ערבי שח מספר פעמים לפני שאת הקדושה בישבה ניתן למשש באויר, אך היו מקרים שאמר לי שהיום זה לא זה, וחסר משהו בקדושה לה הוא רגיל תמיד. ולשאלתי כיצד הוא מבחין ברמת הקדושה בכל יום, הוא נתקשה להשיב, ואמר לי שזו תחושת הלב.

ממעשה זה אנו למדים עד כמה הכל תלוי במעשינו, ואיך שאנו נתנהג כך הגויים יראו ויעריכו אותנו. וידיעה זו, עליה להיות מושרשת בלב כל יהודי שיחליט בעצמו אנה פניו מועדות, וזאת כדי לא לגרום לחילול ה' בעולם.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"וישמע הכנעני מלך ערד ישוב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי". (כא. א)

וילחם בישראל. טעם אומרו 'בישראל', ולא אמר 'עם ישראל', וכמו שאמר בפרשת בשלח (שמות יז ח) "ויבא עמלק וילחם עם ישראל" - נתכוון לומר כי הם היו סיבה למלחמה זו, לצד חטאם.

גם מה שאמר בסמוך "וישב ממנו שבי", פירוש ממנו היה הסוכב לשבות שבי, והחטא הוא שהם היו סיבה להעדר הצדיק מחמת מי מריבה, דכתיב (תהלים קו לב) "ויקציפו על מי מריבה וירע למשה בעבורם". ולא למשה בלבד אלא גם לאהרן, כמובן מהענין, אלא שמזכיר משה שהוא העיקר.

מן המעיין

"זאת חקת התורה". (יט. ב)

ישנם הרבה סוגי חולי בעולם. יש סוג של חולי שבדרך הטבע לוקחים תרופה ומתרפאים, ויש סוגי חולי שרק רחמי שמים יעזרו לאדם כדי להתרפאות.

כך בדיוק, אמר מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, מי שמקיים מצוות שרק השכל מחייבן יש בכוחו להנצל ממצוות הטבעיות שביד הרופא לרפאות, אבל אין בכוחו להמלט גם ממצוות שבדרך הטבע לא יוצאים מהם.

אולם מי שמקיים גם את המצוות שלא מובנות, למרות שאין השכל מבין אותם - תהיה לו סייעתא דשמיא להנצל גם ממצוות כאלו שבדרך טבע לא נצולים מהם. וכל כך למה? בזכות המצוות שבידו.

רעיון זה מרומז בפסוק (תהלים קי"ט) "קראתי בכל לב ענני ה' חוקיך אצורה". בזכות שאני שומר את חוקיך - ענני ה' בכל דבר שאבקש ממך גם בבקשות שהן בגדר של 'מעל' הטבע.

ודברי פי חכם, חן!

"על כן יאמרו המושלים באו חשבון תבנה ותכונן"

עיר סיחון". (כא. כז)

יסוד גדול בדרכי עבודת השי"ת מצא הג"ר אליהו רוט, בדרשת הגמרא (בבא בתרא עח:); אמר רב שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן: המושלים - אלו המושלים ביצרים. בואו חשבון - בואו ונחשב חשבוננו של עולם: הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסדה.

הקשר בין הדרשה לפשט הפסוק, יובן על פי המדרש שכותב שמלך מואב היה יושב בעיר המלכות במסביבת ריעים. ובדיוק באותו זמן באו והודיעו לו שבאו האמוריים לכבוש את העיר חשבון אשר בקצה הגבול. המלך לא רצה לקלקל את המסיבה והמצב רוח, ואמר: חשבון?! שיקחו את חשבון. פחות עיר אחת!

ואז האויב כבש את חשבון ואחר כך כבש עוד עיר ועוד עיר, עד שכבשו את כל הממלכה. וזהו שנאמר "כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחון" ובסוף "אכלה ער מואב" את עיר המלוכה.

זו דרכו של היצר הרע, שבתחילה מתחיל לפתות את האדם בדברים קטנים ובסוף מגיע לדברים גדולים, כגון כשהוא בטיול ואומר לו פעם אחת תאכל בהכשר מפוקפק, או פעם אחת תראה ראייה אסורה, פעם אחת תוותר על השיעור תורה, ואז הולך ומדרדר את האדם מדחי אל דחי.

מסילות לאמונה

אחת מהמידות הטובות שחז"ל מרבים לדבר עליה ב'פרקי אבות' היא 'עין טובה'. רבינו עובדיה מברטנורא מפרש שעין טובה, הוא זה שמסתפק במה שיש לו ואינו מבקש דברים יתרים ואינו מבקש כשרואה שיש לחברו יותר ממנו. בפירושו של רבי שמשון רפאל הירש על פרקי אבות ("עטרת צבי") מפרש יותר את הענין של 'טוב עין, בדבריו המלבבים הוא מסביר שהעין טובה מאפיינת את המדה המשקיפה על הזולת, על עניניו, שאיפותיו וקניינו בהשקפה של חיבה ורצון. ב'עין טובה' ניצת ברק אור וקורת רוח עם ראית שגשוגם של רעים, היא דורשת שלומם וטובתם של הרעים ואינה יודעת קנאה, צרות ורוע.

וותרן בממונו

בספר "אנא עבדא" מסופר על אדם מסויים שלווה אלפיים דולרים מהרב קובלסקי. הגיע המועד והנ"ל לא החזיר את ההלוואה. הרב קובלסקי לא טילפן אליו, לא הזכיר לו זאת אף ברמז. אבל אותו אדם חש שלא בנוח.

עבר חודש, עברו חודשיים ועדיין לא שילם. כאשר היה רואה את הרב קובלסקי ברחוב, היה עובר לצידו השני, למדרכה ממול...

ראה זאת הרב קובלסקי ועבר גם הוא למדרכה ממול. פנה אליו ואמר לו, "הכל בגלל אלפיים דולר? הריני מוחל לך

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

גב' זורזת אלקיים שתחי נסעה לפני שבע שנים למרוקו בכדי להשתטח על קברי צדיקים.

נהג המונית, שהסיע אותה, שאל אותה: "בשביל מה את נוסעת לבקר אנשים מתים? אין לך מה לעשות? תלכי לבקר אנשים חיים!"

גב' אלקיים השיבה לנהג ואמרה לו "אם כך, מחר אני לא צריכה אותך".

מדוע? שאל הנהג? "מפני שמחר מתוכננת לי נסיעה למוגאדור, לבקרו של רבי חיים פינטו הגדול. ואני רואה שנסיעות למקומות כאלה - אינן מוצאות חן בעיניך, אני מעדיפה לנסוע עם נהג אחר, שמעריך ומכבד את הצדיקים שלנו, שאף במותם הם נקראים חיים".

נהג המרוקני, המשיך ללגלג על גב' אלקיים שמבזבזת את זמנה וכספה כדי לבקר קברים של אנשים מתים.

את עונשו מן השמים - הוא קיבל במקום, תוך כדי שהוא מדבר, לפתע פתאום הוא קיבל שיתוק בפניו, פניו התעוותו והוא לא היה מסוגל להוציא שום מילה מפיו. כעת חדרה ההכרה למוחו של הנהג, כי זוהי תוצאה ישירה של דבריו כנגד גדולי עם ישראל והזלזול בכבודם של הצדיקים, אלו שלאחר פטירתם קרויים "חיים".

הנהג התחרט על התנהגותו, ומיד הביא לגב' אלקיים נרות בכדי שתדליק אותם על ציונו של הצדיק ותבקש את סליחתו. גב' אלקיים הזדרזה ונסעה להתפלל על קברו של רבי חיים הגדול זיע"א, בכדי לקדש שם שמים ברבים, ואכן חפצה צלח בידה.

באותם רגעים שהיא התפללה מעמקי לבה, ליד ציונו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, היא התקשרה אל הפלאפון של הנהג והודיעה לו, כי ברגעים אלו היא מתפללת עבורו אצל הצדיק רבי חיים פינטו.

הנס הגדול אירע: תוך כדי השיחה בין הגב' אלקיים לנהג, השיתוק שתקף אותו נעלם כלא היה, והוא החל לדבר כמימים ימימה. הוא כמו, הודה לגב' אלקיים על תפילותיה, הודה לרבי חיים פינטו הצדיק זיע"א ולבורא העולם, וקיבל על עצמו להיזהר מאכן ולהבא בכבוד הצדיקים, הגדולים במיתתן יותר מן החיים.

על החוב ובלבד שלא תהפך לי לשונא. זה מחיר יקר מידי עבורי לרכוש שונא באלפיים דולרים, אני יכול לקנותם הרבה יותר בזול".

אורו פניו של האיש, והוא פסק מלעבור למדרכה השניה. שב לברך בשלום, ואין צריך לומר, שלא השיב את החוב...

הזולת במרכז

רבי עזרא עטיה זצ"ל, ראש ישיבת "פורת יוסף", רב-רבנן היה בדורו. ידועה האמרה

לקח טוב

במסכת בכורות (דף מ:): אמרו; עין אחת גדולה ועין אחת קטנה - הרי זה מום.

ופירש רבי יעקב פרלוב מנובונינסק זצ"ל: על האדם להסתכל במעלת הזולת ולא בחסרונו. אם הוא מביט על עצמו ב'עין גדולה' ואילו על חברו ב'עין קטנה' ומוצא בו חסרונות - הרי זה סימן שהוא בעל מום.

("מגדולי החסידות")

בשם החזון איש זצ"ל, האומרת ש"אדם גדול הוא זה שהזולת אצלו במרכז". ומוכן שמי שהזולת אצלו במרכז, הוויתור לזולת הוא אבן יסוד בהנהגותיו. מבחינה זו נטל מרן הרב עטיה, מנה גדושה ממידת הוויתור.

כאשר הגיעה 'שבת-שירה' ושיער רבי עזרא עטיה שהיה בשנת השבעים לחייו, שירצו לכבדו בעליה בשירת הים, פנה לפני הקריאה לגבאים וביקש שיכבדו בעליה זו את רבי שלמה מטלון הזקן, ואף הוסיף שכן יעשו גם בפרשה הבאה עת יקראו את עשרת הדברות.

וכאשר הבחין ששליח הצבור ממתין לו שיסיים תפילת העמידה, פנה אליו אחרי התפילה וציווה עליו לבל ימתין לו להבא.

ועוד מסופר עליו שכמקובל היה ראש הישיבה מקבל את עליית ה'מפטיר' בשבתות הסמוכות לימי האזכרה של הוריו. באחת משבתות אלו הבחין שאחד המתפללים הקבועים לא הופיע לתפילה, ובירר אצלו אתא סיבת העדרותו. הלה ניסה להתחמק מלהשיב, אך בסוף סיפר לראש הישיבה שגם לו הייתה אזכרה באותו שבוע והלך לבית כנסת אחר לקנות שם את ה'מפטיר'. הרב עטיה נתמלא צער ואמר שאילו ידע מכך הוא היה הולך לבית כנסת אחר...

פירות בעולם הזה

בהקדמה לספר "מצווה ועושה" מספר המחבר שהוא מת"ח של אמריקה, שאמו הייתה זיווג שני לאביו, אשר אשתו הראשונה נהרגה בשואה מבלי שהשאירה בנים.

כאשר נולדה לאביו ולאמו הבת הראשונה, הציעה אמו הצדיקה לקרוא את שם הבת הנולדת, על שם האישה הראשונה, אשר נהרגה בשואה ללא ילדים. כידוע אין אישה, בזיווג שני, מעוניינת שבעלה יזכר באשתו מזיווג ראשון, והצדיקה הזו יזמה את הדבר, ושילם לה ה' שכרה וזכתה לבנים תלמידי חכמים מופלגים ביותר.